

Новите стари лъжи и заблуди на псевдонаучния скопски македонизъм

Книгата на Радка Радеска - Шапас с претенциозното заглавие „История на македонското иселеништво во Канада и САД“ е сборник от фалшификации и дилетантство

Иван Гагжев

Скопската фалшифика-торска книгопродукция е допълнена с още един „ше-дъвър“ на безсрамните лъжи и антибългарската злона-мереност. Става дума за книгата на Радка Радеска - Шапас с претенциозното заглавие „История на македонското иселеништво во Канада и САД. Том 1. /Организацията Обединени македонци. 1959-1999г./, издаде-на през 2000 година от скоп-ското издателство „Мено-ра“.

За да бъдем съвсем точ-ни, освен като сборник от преднамерени лъжи и фал-шификации, книгата на Ша-пас е и ярка изява на безпл-одно дилетанство и пълна липса на професионален под-ход към историческите факти и документи, ползу-ването на които е задължи-телен елемент в работата на всеки добросъвестен изсле-довател.

По всичко личи, че освен липсата на професионална подготовка, авторката стра-да и от традиционните ма-нипулации на скопските „ис-торичари“ и особено от вну-шенията на печално извест-ната емигрантска организа-ция „Обединени македон-ци“, на шумляла и в чужбина с подчертаната си българо-фобия и абсолютна непри-миримост към историческа-та истина за драматичната съ-дба на българите в Маке-дония.

Радка Шапас е родена в с.Велмевици, Кичевско. През 1941 година семейството им се преселва в с.Доани Дъб-ник, Плевенско /България/.

където тя завършва основно-то си образование. През 1945 година семейството и се връща в с.Велмевици, къ-дето Радка завършва своето образование ?! и през 1948 г. се преселва в Битоля.

Определено може да се предположи дори, че „творението“ на Шапас е резултат на поръчка от въ-просната организация, която субсидира изданието.

Дори и най-повърхност-

Македония, които запазват своето национално достойн-ство въпреки масираните ма-нипулации, заплахи и репр-есии на властите в Белград и Скопие.

Фактът, че Радка Шапас

шификациите в тази злопо-лучна книга. За по-голяма пригледност и яснота под-реждаме критичните бележ-ки с конкретно посочане на страниците в книгата, които читателят може лесно да на-мери.

Първата фалшификация / стр.17-19/ се отнася до ан-тична Македония и Филип и Александър Македонски. Само, че авторката не под-крепя нито с един факт връз-ката на антична Македония с днешната република Ма-кедония и с нейните жители, които са българи - христия-ни.

Втората фалшификация / стр.20/ е още по-брутална, защото авторката си позво-лява да обяви светите братя Кирил и Методий за маке-донци, без да се съобразява с историческите факти и с това, че тяхното дело наме-ри реализация и подкрепа именно от България и от българите, защото в онази епоха света нямаше понятие за наличието на някакви „македонци“. Съвсем наи-вен е и опита на авторката да интерпретира делото на българските книжовници Св.Климент Охридски и Св.Наум като „македонско дело“.

Третата фалшификация се отнася до името на българския цар Самуил, обявен абсолютно произволно за „македонски цар“. Можем да запитаме авторката, защо тогава византийски импе-ратор Василий, който раз-громи армията на Самуил е наречен от самите гръцки хронисти „българоубиец“, а не „македоноубиец“. Може би, защото не са били посъ-ветвани от госпожа Шапас?

Четвъртата фалшифика-ция / стр. 23/ представлява една карта на България от XI век. Според авторката цяла-та територия на България била някаква си Македония, която никой историк нито от онази епоха, нито от наши дни не е отбелязал като дър-жава в Средновековието.

Петата фалшификация / стр. 23/ се отнася до леген-дарния Краи Марко, който авторката представя като

„македонски цар“. **Шестата фалшификация** / стр. 25/ определя Илинден-ско - Преображенското въс-тание от 1903г. като дело „на дълго потискания македон-ски народ“. Всички реални исторически източници, включително и турските, и гръцките и дори и сръбски-те, категорично посочват, че Илинденско - Преображен-ското въстание е дело на българите в Македония. Особено категорични са стотиците статии в амери-канските вестници и списа-ния, които през лятото и есента на 1903г. отразяват сериозно и добросъвестно избухването и погрома на въстанието. И авторитетния „Ню Йорк таймс“, и „Инди-пендънт“, и „Ауглук“, и „Хар-пърс Уикли“ и десетки още издания говорят за „въстана-лите българи в Македония“, за смелостта на „българските революционери“, за опожар-ените „български градове и села в Македония“, за избит-ите „български селяни“ и пр. Госпожа Шапас която живее в Америка България да си направя труда да прочете тези статии във вся-ка американска или канадс-ка библиотека.

Очевидно обаче, тя или не притежава навик да чет-е, или просто истината е в про-тиворечие с нейните фалши-фикацторски набези в българ-ската история!

Особено показателни в това отношение са и докла-дите на американските про-мисионери, които през 1903г. работят в Македония и разказват със симпатия за борбите на македонските българи. Тези доклади също са достъпни, прочитането им би било полезно за зло-получната авторка!

Седмата фалшификация / стр. 28-29/ звучи твърде ма-ниакално и дори гротескно. Става дума за две карти на „Целокупна Македония“!

Те не се нуждаят от ко-ментар и могат само да пре-дизвикат усмивки на съжале-ние!

Продължава в следващия брой

Докато в Скопие се занимават с лъжи и измислици, албанците подготвиха подялбата на Македония. (На снимката - лидерът на албанците във властта Али Ахмети)

пас от с.Буф, Леринско, с когото заминава за Канада и се установява в Торонто. Тук Радка става активист на „Обединени македонци“ и се включва в откровената антибългарска агитация сред българите - емигранти в Канада. За своите „актив-ности“ в тази насока тя е на-граждавана от „Обединени македонци“.

Очевидно близките и връзки с тази антибългарска организация оказва влияние върху нейните антибългарс-ки конструкции и фалшифи-

очевидно е и впечатлението, че авторката не притежава нужно образование и проф-есионализъм. Ако към това се прибави и неистовия и пиетет към фалшифициране на фактите, картината става още по-ясна.

Очевидно смутена от не-податливостта на огромната част от емиграцията към ан-тибългарските внушения и фалшификациите на извест-ни факти, в предговора на книгата Шапас прави важно признание, че „и днес маке-донската емиграция в Аме-рика е все още национално разделена, което е особено валидно за по-старите емигран-ти от Македония, жевее-щи в градовете на Северна Америка. Същите - отбеляз-ва с присърбие авторката, и днес посещават българс-ките черкви /който сами са изграждали-б.а./, в които из-вършват богослужението и обредите на своя български език. Още повече е смутена г-жа Шапас от факта, че „и днес има македонци с плит-ко мислене, които бодеудват за „чужда майка“/България - б.а./ и които продължават да вървят, че македонците и българите са един и същ на-род.“ Именно този факт, който е известен на светов-ната общественост и на всички почтени хора в Ма-кедония и на Балканите сил-но смущава злополучната авторка и предизвиква в смутената и душа истински гняв към онези българи в

предговора на книгата си, показва поне две неща. Първо, че манипулациите, фалшификациите и репр-есии на Белград, Скопие и Атина не са дали досега очакваните резултати и стар-ите емигранти в далечна Америка са запазили своето национално самосъзнание на българи от Македония.

И второ - че емисарите на асимилаторите са са си-но смутени от тази национална устойчивост и не се отказват от намерението си да „ги вкарат в котела на македо-низацията и националното обезличаване“.

Уговорката на авторката, че книгата и е всъщност ис-тория на организацията „Обединени македонци“ е арушена от опита и доста пространно да се занимава с фалшифицирането на отда-вна установени факти от ве-ковната история на българс-кия народ и особено за съ-дбата на българите в Македо-ния в продължение на пове-че от 13 века. Опитът и да се занимава с изпълнението на тази политическа поръчка е повече от неуплешен, защо-то лъжите и фалшификаци-те я заплитат в цял куп от противоречия и конфузии. Ще се опитаме да посочим само някои от най-фрапан-ните лъжи по възможност съвсем точно и конкретно, с надеждата, че и други науч-ни институции ще се произ-несат по истината за разоб-личаването на лъжите и фал-

ДО ЧЛЕНОВЕТЕ И СИМПАТИЗАНТИТЕ НА ВМРО!

Редакцията на вестник „Македония“ ще публикува БЕЗПЛАТНО

вашите съобщения по радостни и скръбни поводи - поздравления и възпоменания!

Пращайте ги на адрес: София ул. „Пиротска“ 5

Погарете си „Македония“!

каталожен №

452

ТУРИСТИЧЕСКО ДРУЖЕСТВО

"ТОДОР АЛЕКСАНДРОВ"

при ВМРО-София провежда редовни сборки

всеки четвъртък от 16.00 часа

на ул. "Пиротска" 5, стая 8, ет. 2.

Канят се членовете и симпатизантите да присъстват.

Новите стари лъжи и заблуди на псевдонаучния скопски македонизъм

Книгата на Радка Радеcka - Шапас с претенциозното заглавие „История на македонското иселеништво во Канада и САД“ е сборник от фалшификации и дилетантство

Продължение от предишния брой

Д-р Иван Гаджев, Основател и директор на Института по история на българската емиграция в Северна Америка „Илия Т. Гаджев“.

В осмата фалшификация /стр. 33/

авторката твърди, че „македонският народ бил пет века под властта на Османската империя, но „македонците се показали много жилави и твърди като челик“. Това твърдение е направо лъжливо, защото самите турци в продължение на пет века нито на едно място не са дори споменали името „македонци“. Винаги и навсякъде, когато говорят за християните в Мизия, Тракия и Македония, османските документи споменават името „българи“. Вероятно, защото тогава все още не е била родена госпожа Шапас, която да им каже, че тези хора не са българи, а някакви си македонци!

Деветата фалшификация /стр. 34/

е също така неповторимо нагла. Авторката твърди, че след Балканските войни от 1912 г. „бугарите“ поробили Пиринска Македония и насилиствено ввели в черквите и в училищата българския език. Ако си беше направила труда да прочете историческата истина, тя щеше да узнае, че векове наред населенето в този регион е говорило единствено на родния си български език, че те са сред първите, които се включват в българското църковно - национално движение, че първи прогонват гръцките свещеници от черквите си, че първи поставят категорично пред османските власти искането за учредяването на самостоятелна и независима българска църковна институция, включваща в диоцеза си всички български градове и села в Мизия, Тракия и в Македония.

За госпожа Шапас ще бъде особено полезно да научи, че от Пиринския край тръгват първите български просветители и революционери, че те са сред най-добрите съратници на легендарния български революционер Васил Левски, че смело се сражават в четата на Христо Ботев и под знамената на Българското

опълчение през 1877-1878 година, че когато свободата им е ограбена, първи грабват оръжието и вдигат Кресненско-Разложкото въстание през 1878 година, че дават достоен принос в Илинденско-Преображенското въстание през 1903 година, че се сражават смело в Македоно-Одринското опълчение през 1912 година все с волята и решимостта да извоюват и довършат българското национално освободително движение и национално единение.

Десетата лъжа на авторката /стр. 35/

вече е посветена на българската емиграция в Америка. В нея госпожа Шапас се нахвърля хулно върху дейността на българските черкви: „Св. Кирил и Методий“, „Св. Георги“ и „Св. Троица“, и трите построени от българските емигранти в Торонто. Според авторката тези черкви имали голям грях, защото пропагандирали истината, че македонците са българи. Горките български черкви, горките български свещеници и горките български миряни - те просто не искат да се вслушат в „мърдите открителски думи на госпожа Шапас“!

Единадесетата фалшификация /стр. 37/

се отнася до заселването на първите българи-емигранти от Македония в САЩ. Съвсем произволно госпожа Шапас сама им приписва „ново македонско име“, докато те самите навсякъде декларират, че са българи. В архивите на Института по история на българската емиграция се съхраняват стотици и хиляди автентични документи, потвърждаващи устойчивостта на нашите емигранти на американския континент.

Дванадесетата фалшификация /стр. 38/

авторката прави за фирмите и бизнесите на нашите емигранти в Америка в онези далечни години от първата година на ХХ век. Тя си позволява наглостта да цитира имената на някои от тях, които в рекламните си обяви се декларират като българи, а тя самоволно и безотговорно обявява за „македонци“. В Института по история на българската емиграция в Америка са запазени стотици категорични документи с такъв характер, и във всеки от тях се говори за „български книжарници“, „български хлебарници“, „български ресторанти“, „български дрехарници“, а собствениците им - за българи от Битоля, от Костур, от Лерин и пр. и пр.

Тринадесетата лъжа

/стр. 38/

е направо очевидна. Като съобщава за издавания от 1907 година от Спас Шумков вестник „Македония“, който авторката произволно определя като „македонски“, същата съзнателно пропуска да отбележи, че под

от българските черкви в родните си места. Много от тези документи с автентичен характер се съхраняват в научния архив на Института по история на българската емиграция и всеки непредубеден човек би могъл да ги види!

Коалиционният партньор на управлението в Скопие уверено води страната към разцепление

заглавяно на вестника е отбелязано категорично, че същия е „орган на българската емиграция в Америка“. За подобни брутални лъжи и фалшификации в демократичните държави обикновено изпращат лъжците и фалшификаторите в затвора! Ако беше жив, талантливият български журналист и историк Спас Шумков сигурно би направил това!

Четиринадесетата фалшификация /стр. 38/

се отнася до броя на „македонците“ в Канада. Авторката не съобщава откъде взима сведенията за тези „македонци“. Защото всички американски и канадски статистики и документи, когато съобщават за емигранти от Македония, говорят за българи, за гърци, за албанци, но никъде не говорят за „македонци“.

Петнадесетата фалшификация е идентична с предишната. На стр. 39

авторката съобщава, че в периода от 1903 до 1906 година в Канада са дошли много „македонци“ от Велес, Тетово, Скопие и други градове на Македония. Истината обаче е документирана и в нея тези българи от Македония се декларират като българи и в Америка. Тяхната националност е отбелязана и в паспортите, с които идват, и в кръщените свидетелства, които донасят

пристигнали 35 хиляди емигранти - македонци. Госпожа Шапас знае прекрасно, че в нито един документ тези хора не са записани като „македонци“. Нещо повече - тя и сега се притеснява, че повечето от тях и в наши дни посещават българските черкви в Канада и твърдят, че българите и македонците са всъщност един и същ народ - български!

Двадесетата фалшификация /стр. 41/

се отнася до това, че през 30-те години много от нашите емигранти имали вече добър бизнес, който тя определя като „македонски“. Истината обаче е, че в стотици публикации и реклами, както и в редица други документи, тези емигранти определят своите фирми като български, а самите себе си - за българи!

Двадесет и първата лъжа е идентична с предишната. В потвърждение на своите грехове авторката може да намери истината в стотици документи, които се съхраняват в архивите на Института по история на българската емиграция в Северна Америка.

Двадесет и втората лъжа се състои в това /стр. 42/,

че след Втората световна война в Канада емигрирали голям брой македонци от Беломорието и от Вардарска Македония. За съжаление, авторката скрива факта, че повечето от тези емигранти бягат от родните си места заради преследванията и асимилаторските насилия в Югославия и Гърция и търсят в далечна Америка спасение за своята българска идентичност и за своето българско име!

Двадесет и третата лъжа /стр. 48/

е, че на 1 октомври 1910 година в Торонто живеели 1056 „македонци“. Авторката не сочи откъде извлича това сведение, защото такъв документ просто не съществува!

Двадесет и четвъртата фалшификация /стр. 49/

се отнася до това, че българите емигранти от Македония били манипулирани от някакви „организатори“, дошли в Америка от България, заблуждавани да наричат новопостроените си черкви български и да допускат в тези черкви богослужението да се извършва на български, вместо на „македонски“ език. Интересно би било да се запита авторката дали би могла да посочи дори една-единствена книга, написана на „македонски“ език до 1944 година, когато този „език“ беше

съчинен по решение на Коминтерна и на Белград?! И дали е възможно тези хиляди емигранти от Македония, дошли в Америка като българи, да не знаят, че говорят на чужд език и са забравили „македонския“?! Такива твърдения са просто несериозни и нелепи, защото обиждат не само научната общественост, но и самите емигранти и техните деца и внуци!

Двадесет и петата фалшификация се отнася до изграждането на черквата „Св. Св. Кирил и Методий“ в Торонто. Всички документи доказват, че тази черква е построена от българи, че е ползувана от българи, че е била в диоцеза на Българската православна църква. А това е крайно неприятно на авторката, която иска черквата да бъде „македонска“!

Двадесет и шестата и двадесет и седмата лъжи са много пикантни и звучат дори глумовато /стр. 50/ В тях авторката твърди, че в Канада „македонците били манипулирани от „върховистите“ на МПО, че са българи, та затова нарекли своите черкви български.“

Двадесет и осмата фалшификация се отнася също до въпросната МПО /Македонската патриотична организация/, създадена през 1922 г. във Форт Уейн, САЩ като организация на българите от Македония, емигранти в Америка. Особено силно се гневи госпожа Шапас на органа на тази организация, вестник „Македонска трибуна“, който бил застанал на силно „антимакедонски“ позиции. Но да се обвинява някой, че ратува за истината е недопустимо. Особено, когато това се прави в една демократична страна, каквато е Канада!

Очаквайте края в следващия брой

ТУРИСТИЧЕСКО ДРУЖЕСТВО „ТОДОР АЛЕКСАНДРОВ“

при ВМРО-София провежда редовни сбирки

всеки вторник от 16.00 часа на ул. „Пиротска“ 5, стая 8, ет. 2.

Князят се членовете и симпатизантите да присъстват.

Подарете си „Македония“!

каталожен №

452

Новите стари лъжи и заблуди на псевдонаучния скопски македонизъм - III

Книгата на Радка Радеска - Шапас с претенциозното заглавие „История на македонското иселеништво во Канада и САЩ“ е сборник от фалшификации и дилетантство

Продължение от брой 17

Двадесет и деветата лъжа /стр.51/

се отнася до ролята на Иван Лебамов като председател на МПО след 1983 година. Очевидно, доволна от съгласателството на въпросния господин с хората от антибългарската „Обединени македонци“ е повод за наивни надежди и аспирации. Истината е, че Иван Лебамов е син на преселници от Егейска Македония, че неговия баща Аргир Лебамов е честен български патриот и общественик, който завещава на своите деца да пазят своето българско име и национална свая! Това завещаение е публикувано на страниците на вестник „Македонска трибуна“ и госпожа Шапас сигурно го е

прочела! Защо тогава си криви душата с нови и нови лъжи!

Тридесетата фалшификация /стр.55/

се отнася до организирането на първите землячески дружества на българите - емигранти в Америка. Всички те, създавани през първата половина на миналия век, категорично отбелязват в програмните си документи, че са български дружества! Техните уставни, повечето от които се съхраняват в архива на Института за история на българската емиграция в Северна Америка са написани на чист, литературен български език. Интересно е също основа на какво авторката ги обявява за „македонски“!

Тридесет и първата фалшификация е идентична на предишната и се отнася до

ки патриоти и интелектуалци в Америка, като Спас Шумков, Марко Калудов и Христо Недялков, автори на стотици публикации в американския печат, ратуващи за свободата на българите и за техните усилия като емигранти да помагат за реализирането на българската национална кауза за единно българско Отечество! Фактът, че авторката не се срамува от такава нагла фалшификация показва, че се занимаваме със случай на безсрамно и безкрупно антибългарско начинание!

Тридесет и третата фалшификация /стр.60-74/

е посветена на противоречивата дейност на българина от банско Георги Пирински. На цели пет страници авторката превъзнася неговата дейност в прокомунистически формации в Съ-

лице е същият Георги Пирински. Конфузно обаче е това, че уставните документи на въпросната организация са написани на литературен български език, а не на „македонски“. Авторката премълчава и промените, настъпили в идеите на тази организация, която преминава на български позиции. Това се вижда много добре в стотици статии, публикувани в прословутия вестник „Народна воля“ след 1950 година, които показват, че „македонизма“ е вече изживян и изоставен дори от тази прокомунистическа организация в Америка.

Четиридесетата лъжа на Радка Шапас

е посветена на нейните лични заслуги в създаването на организацията „Обединени македонци“. Много наивно звучат усилията и да агитира българите в Торонто, където живее, че не са българи, каквито са техните бащи и майки, а са „македонци“. Тя се възмущава, че старите иселеници в Торонто смятат югославската Република Македония като сръбско творение и я наричат Сърбия. С особена ярост авторката обвинява тези честни българи, които тъгуват на чужди български-б.а./ гробове“.

Четиридесет и първата лъжа

на Шапас е свързана отново с българските черкви в Торонто /стр.86/, в които някои „македонци“ все още продължавали да се черкуват на български език. Според авторката те са станали жертва на „верховистите, които успели да завлекат добрите македонци“. И днес, заключава с огорчение госпожа Шапас, все още има хора, които не знаят или не искат да знаят истината, че са само македонци и се опитват да докажат, че македонците и българите са един и същ народ“. Очевидно, фактът, че нашите стари емигранти в Америка са запазили и ревниво защитават своята българска национална идентичност е особено тревожен за тази авторка и тя си позволява суебно да влезе в ролята на учителка, която може да определя националното самочувствие на хората.

Четиридесет и втората фалшификация /стр. 86/

е посветена на известната емигрантска организация в САЩ - МПО /Македонска патриотическа организация/. Авторката самоуверено определя тази организация на българите от Македония като „опасен неприятел на македонския народ“.

Същата тази организация поддържа неделно училище в Торонто, в което деца на нашите емигранти изучавали български език, за да бъдат „побългарени“. Много е интересно как мо-

Дори и подарените от България в знак на добра воля танкове не смекчиха омразата на македонистите в Скопие.

гат да бъдат „побългарени“ деца, чийто родител са също българи!?

Завършваме дългия списък на фалшификации с четиридесет и третата лъжа на госпожа Радка Шапас.

Тя също е свързана с нейните тревоги, че в средите на нашата емиграция в Канада „все още има много македонци, които се наричат българи... Не ми се вярва, казва с огорчение госпожа Шапас, че и днес има македонци, които постоянно изтъкват, че са българи“. Това откритие на авторката е особено показателно, защото признава факта, че въпреки масираната скопска и македонистка пропаганда и огромните средства, похарчени от емисарите на Београд, българското име остава живо в сърцата на нашите емигранти, дошли в далечна Америка от Македония като хора с българско национално съзнание.

Посочвам предишните фалшификации в подчертано декларативен стил с оглед на това всеки читател на въпросната лъжлива книга да може лично да намери изматката на съответната страници. В продължителната ми работа по изследването на историята на българската емиграция в Северна Америка съм издирил и проучил стотици и хиляди автентични документи и материали. И всеки от тези документи категорично и ясно подчертава, че емигрантите, които идват в Америка от Мизия, от Тракия или от Македония са българи и се декларират като българи. Става дума за автентични документи за създаването и дейността на българските черкви в САЩ и Канада, за българските училища в тези страни, за де-

сетките български обществени емигрантски организации и дружества, за издаваните в продължение на повече от едно столетие десетки български емигрантски вестници и списания и пр. Записал съм спомените на стотици българи емигранти от Македония, които се съхраняват във фондовете на основания от мене Институт по история на българската емиграция в Северна Америка.

Въпросните документи, материали и спомени са на разположение на всеки добросъвестен изследовател, който се интересува от истината за нашата емиграция и особено от истината за националната идентичност, с която нашците пристигат отвъд океана именно като съзнателни българи.

Всички те остават здраво свързани със споделя за своя български народ, а упорито защитават своето национално българско име и репродуцират особено остро на упоритата и продължителна експанзия на македонистката пропаганда в Америка.

Въпреки вулгарния натиск и заплахите и въпреки похарчените огромни средства, тези хора продължават да вярват, че българите и македонците наистина са един и същ народ, без да се притесняват от внушенията на недобросъвестни отцвергатели и фалшификатори от сорта на госпожа Радка Шапас!

Д-р ИВАН ГАДЖЕВ,
основател и директор на
Институт по история на
българската емиграция в
Северна Америка
„Илия Т. Гаджев“

Край на поредицата

Киро Глигоров, първият президент на Република Македония, чиято независимост България първа призна, се превърна в оръдие на македонизма и антибългаризма.

ТУРИСТИЧЕСКО ДРУЖЕСТВО „ТОДОР АЛЕКСАНДРОВ“

при ВМРО-София провежда редовни сбирки

всеки вторник от 16.00 часа на ул. "Пиротска" 5, стая 8, ет. 2.

Каят се ченовете и симпатизантите да присъстват.

Подарете си „Македония“!

каталожен № 452

опита да бъдат „македонизирани“ землячески дружества на български иселеници в Канада, дошли от Костурско. Отбелязваме този случай отделно, защото той е съпроводен от една конфузна снимка, публикувана от авторката. Автентичният надпис върху тази снимка е написан на чист и литературен български език и гласи: „Желевици, не забравяйте Желево!“ Под този патриотичен призив, също на български е допълнено, че снимката е направена на пикник, организиран от земляческото дружество на българите от село Желево на 3 август 1942 година в Торонто.

Тридесет и втората голяма лъжа на Радка Шапас /стр.59/

е посветена на яловите и опити да фалшифицира истината за първите български емигрантски организации в САЩ и Канада и да ги обявява за „македонски“. Тя не се свени да обявя за „македонци“ такива изявени българс-

динените щати, където той живее и работи като емигрант, за връзките му с Коминтерна и с Москва, под влиянието на които допуска сериозни грешки по т.н. „македонски въпрос“. Авторката обаче премълчава факта, че когато американското правителство го изгонва от САЩ през 1951 година, същият този „македонист“ предпочитва вместо в Република Македония, да се засели в България, където комунистическото правителство го награждава с високи ордени и медали и му отпуска „народна пенсия“. Нито дума не се споменава за разкаяванията на Георги Пирински заради „македонистичните“ му прегрешения, които той прави в София и за заявеният му, че винаги е бил българин!

От тридесет и четвъртата до тридесет и деветата фалшификация /стр.68-69/ авторката посвещава на промакедонистката МНСА, в която главно действащо